

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 19. prosince 2019 **stížnost odsouzeného Romana R[REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 4. listopadu 2019 číslo jednací 6 PP 146/2019-19, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozsudky Okresního soudu v Berouně ze dne 5. 11. 2015 sp.zn. 8 T 120/2015 a Okresního soudu v Kladně ze dne 27. 4. 2011 sp.zn. 6 T 27/2011. Dospěl totiž k závěru, že odsouzený sice vykonal potřebnou část trestu a svým chováním prokazuje polepšení, nicméně nesplňuje příznivou prognózu vedení řádného života. V této souvislosti akcentoval především to, že odsouzený se v minulosti opakovaně přes vykonané tresty dopouštěl trestné činnosti, která navíc měla gradující tendenci, k jeho nápravě nepřispělo ani předchozí podmíněné propuštění. Trestnou činnost páchal i přes zajištěné sociální zázemí, jaké má nyní, obavu soudu z jeho recidivy tak ani příslib zaměstnání a bydlení nesnížil.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost, přičemž k jejímu odůvodnění použil elaborát, který používá i řada ostatních odsouzených, vykonávajících trest odnětí svobody ve věznici Vinařice, v němž je zdůrazňováno především to, že prognóza řádného života se vztahuje k budoucnu. V tomto v písemném projevu je argumentováno rozsáhlou judikaturou Ústavního soudu, připomínány jsou nálezy sp.zn. II. US 715/2004 ze dne 1. 12. 2005, sp.zn. III. US 611/2000 ze dne 22. 3. 2001, sp.zn. III. US 1735/2010 ze dne 12. 5. 2011 a sp.zn. II. US 2503/2016 ze dne 4. 10. 2016, připomínána je i komentářová odborná literatura. Stěžovatel dovozuje, že v jeho případě došlo k porušení práva na spravedlivý proces i porušení zásady nulla poena sine lege, když paušálním vyloučením možnosti podmíněného propuštění je fakticky zpříšňován jeho trestní postih bez jakékoli opory v zákoně. Navrhuje proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a on podmíněně propuštěn s přiměřenou zkušební dobou a eventuálně při stanovení přiměřených omezení a povinností, popřípadě aby byla věc vrácena soudu prvního stupně.
3. Je přitom možné uvést i to, že vyhotovení jeho stížnosti je totožná kopie shora uvedeného elaborátu, který odsouzený užil již před rokem, kdy podával stížnost proti zamítavému rozhodnutí okresního soudu o jeho předešlé žádosti o podmíněné propuštění, je v něm přitom uvedeno, že by mělo být zrušeno rozhodnutí okresního soudu ze dne 9. 3. 2018. V závěru stížnosti je rukopisem dopsáno, že pisatel vzhledem ke svému věku nemíní páchat trestnou činnost, s ohledem na osmdesát šest letou matku nechce již za mříže, přičemž zdůrazňuje, že má zajištěno bydlení i zaměstnání.
4. Z důvodů podané stížnosti přezkoumal krajský soud jako soud druhého stupně správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 trestního řádu, avšak stížnost odsouzeného neshledal důvodnou.
5. Soud prvního stupně totiž rozhodl v řízení, které proběhlo v naprostém souladu s trestním řádem. V něm opatřil a důsledně probral všechny podklady potřebné pro posouzení důvodnosti žádosti odsouzeného, dospěl přitom k věcně správným závěrům, které provedeným důkazům odpovídají. Právem přitom zjistil, že odsouzený vykonal potřebnou část trestu, splnil i formální

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková

podmínku spočívající v uplynutí šesti měsíců od zamítnutí předchozí žádosti o podmíněné propuštění. Správný pak je i ten závěr okresního soudu, že odsouzený svým chováním ve výkonu trestu prokázal polepšení. Stejně jako v předešlém rozhodnutí, jímž byla 16. 1. 2019 zamítnuta stížnost odsouzeného proti usnesení okresního soudu z 23. 11. 2018, však stížnostní soud konstatuje, že to do značné míry může být důsledkem faktu, že odsouzený je na prostředí výkonu trestu adaptován, neboť se v něm nenachází poprvé.

6. Opakovaně (jak již rovněž stížnostní soud akcentoval v obou předchozích rozhodnutích, jimiž zamítl stížnost proti zamítavému rozhodnutí o podmíněném propuštění) je třeba mít na zřeteli zejména to, že odsouzený v minulosti páchal trestnou činnost přes podmíněné propuštění, vykonaný nepodmíněný trest i přes uložený výchovný trest. Je tak zcela zřejmé, že se při působení režimu v podmínkách výkonu trestu dokáže podrobit a chová se tak, že k jeho podmíněnému propuštění dojde. Ke skutečné nápravě však zjevně nedošlo, zejména když, jak správně okresní soud připomněl, jeho trestná činnost co do závažnosti gradovala. Již v předchozím rozhodnutí soudu II. stupně bylo také konstatováno, že poukaz odsouzeného na jím citovaná rozhodnutí Ústavního soudu je naprosto nepřipadný, když i v nich Ústavní soud nepochybně vyjádřil tu myšlenku, že pokud konkrétní situace svědčí o tom, že žadatel o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody již selhal a přes poskytnutá dobrodiní tohoto typu se opět dopouštěl trestné činnosti, jedná se o okolnost, která je z hlediska posouzení možnosti očekávání vedení řádného života naprosto stěžejní.
7. Ostatně proti jednomu z předešlých rozhodnutí, jímž byla zamítnuta jeho žádost o podmíněné propuštění, odsouzený podal ústavní stížnost, která byla odmítnuta. V rozhodnutí, kterým se tak stalo sp. zn. IV. ÚS 1963/18, Ústavní soud konstatoval (jak bylo rovněž zdůrazněno v usnesení krajského soudu ze dne 16. 1. 2019), že při rozhodování o žádosti stěžovatele o podmíněné propuštění trestní soudy nevycházely výhradně z jeho trestní minulosti, ale provedly řádnou prognózu jeho dalšího chování zakončenou úsudkem, že riziko recidivy v případě podmíněného propuštění by bylo vysoké a podmíněné propuštění by bylo předčasné. Tento svůj závěr srozumitelně odůvodnily a jejich rozhodnutí nevykazují žádný ústavněprávní deficit.
8. Ani při přezkoumání aktuálního napadeného usnesení i s ohledem na zmíněné skutečně není možné postupovat jinak, než opakovaně připomenout, že odsouzený Roman R. [REDAKCE] je ve výkonu trestu odnětí svobody opakovaně, v minulosti již, jak i okresní soud konstatoval, dosáhl na podmíněné propuštění. Byl dokonce ve zkušební době osvědčen, nicméně zřejmě se tak stalo pouze proto, že soud rozhodující o podmíněném propuštění nezjistil včas, že i ve zkušební době odsouzený selhal. I poté totiž následovala opakovaná trestná činnost, která byla postihována i nepodmíněnými tresty odnětí svobody, poslední z nich odsouzený vykonal v prosinci 2015. V roce 2010 se dopustil závažné násilné trestné činnosti vůči své mentálně poškozené příbuzné, za což mu byl původně uložen alternativní trest, jehož zkušební doba běžela od 20. 7. 2011 do 20. 7. 2016. Nicméně, jak bylo rovněž akcentováno již v předešlých rozhodnutích stížnostního soudu, 3. 4. 2015 se odsouzený dopustil závažnější majetkové trestné činnosti, za kterou uložený nepodmíněný trest aktuálně rovněž vykonává, společně s původně alternativním trestem, jehož výkon byl nařízen.
9. Na této situaci se nic nezměnilo ani přesto, že odsouzenému od posledního zamítavého rozhodnutí o žádosti o podmíněné propuštění přibyly další dvě odměny. I to je podle mínění stížnostního soudu pouze odrazem faktu, že v podmínkách výkonu trestu je schopen žít řádně, na svobodě však opakovaně selhává. Zcela důvodně okresní soud i nadále riziko jeho recidivy považuje za velmi vysoké, zvláště když odsouzený tvrdí, že má zajištěné zaměstnání a chce pečovat o svou matku. Stejně podmínky k životu, jak důvodně první soud připomněl, totiž odsouzený měl i v době, kdy páchal trestnou činnost, za níž uložený trest vykonává. Podstatná nadále zůstává skutečnost, že odsouzený neskýtá záruku, že prokazované polepšení je u něj trvalé. Ve shodě s okresním soudem proto stížnostní soud opět dospěl k závěru, že podmínka záruky řádného života v jeho případě splněna nebyla.

10. Napadené usnesení proto bylo shledáno zákonným a odůvodněným, k žádnému pochybení nedošlo ani v předcházejícím řízení. Stížnost odsouzeného za tohoto stavu musela být jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnuta.

Poučení

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 19. prosince 2019

Mgr. Josef Gotěk v.r.

předseda senátu